

terne kunne ledes imod det for alle folkeslag fælles mål, fred og økonomisk fremgang.

Generaldirektøren imødegik udtalelser om, at organisationen skulle være i vanskeligheder. Tværtimod havde interessen for såvel den del af organisationens arbejde, der vedrørte vedtagelse af konventioner og henstillinger, som organisationens øvrige arbejdsfelt vist en stigende tendens. Han henviste herved til det store antal ratifikationer, der havde fundet sted i den seneste tid.

Med beklagelse nævnte generaldirektøren, at bureauets upartiskhed ved flere lejligheder var blevet draget i tvivl. Organisationens styrke beroede på regeringernes, arbejdsgivernes og arbejderne tro på objektiviteten hos bureauets medarbejdere, der ikke modtog instruktioner fra nogen enkelt regering eller gruppe af regeringer.

De stærke modsætningsforhold, der gjorde sig gældende inden for organisationen, kunne efter generaldirektørens opfattelse navnlig føres tilbage til det endnu uløste problem om udnævnelse af arbejdsgiver- og arbejderrepræsentanter fra lande med en kommunistisk regeringsform. Iøvrigt understregede generaldirektøren i denne forbindelse, at organisationen aldrig ville kunne blive noget rent teknisk organ. Politiske spørgsmål ville altid opstå, idet organisationens diskussioner og afgørelser var bestemt af folkenes ønsker med hensyn til, hvorledes verden bør være. Almindelige principper som frihed og private sammenslutningers uafhængighed havde ikke den samme værdi for folk i de forskellige dele af verden. Direktøren pegede specielt på de faremomenter, som den lave levestandard i mange lande rummede, og understregede nødvendigheden af øget teknisk og økonomisk bistand til disse områder.

Angående spørgsmålet om balancen mellem beskæftigelsen på landet og i byerne pointerede direktøren, at der ikke alene var tale om et økonomisk spørgsmål, men at man tillige måtte være opmærksom på de sociale og politiske problemer, der knyttede sig til overgangen til et industrialiseret samfund.

McNair-rapporten.

På arbejdskonferencen var der afsat 2 dage til drøftelse af den såkaldte McNair-

rapport. Denne rapport blev afgivet i februar 1956 af en komité på 3 medlemmer, med Lord *McNair*, Storbritannien, som formand. Komitéen blev i juni 1955 nedsat af organisationen i overensstemmelse med en af styrelsesrådet truffen beslutning med det formål at udarbejde en rapport omfattende alle organisationens medlemslande angående omfanget af de faglige organisationers uafhængighed af regeringskontrol. Den meget omfattende rapport fremhæver, at udviklingen i de sidste årtier er gået i retning af en stadig forøget deltagelse fra regeringernes side i den økonomiske virksomhed.

Hensigten med drøftelsen var, at også de af organisationens medlemslande, der ikke er repræsenteret i styrelsesrådet, skulle have lejlighed til at fremlægge deres synspunkter inden styrelsesrådets behandling af rapporten.

Debatten indledtes af styrelsesrådets formand, *Brown*, Canada, der udtalte, at kernen i problemet var, hvorledes de to grundlæggende principper inden for organisationen, universalitetsprincippet og trepartsprincippet, skulle kunne forenes. Alle arbejdsgiverrepræsentanter, der deltog i debatten, bortset fra de østeuropæiske, gik ind for, at opretholdelsen af trepartsstrukturen sikredes gennem en ændring af organisationens statut (art. 3, stk. 5) i overensstemmelse med et i 1954 i styrelsesrådet af arbejdergruppen fremsat forslag, hvorefter arbejdsgiver- og arbejderrepræsentanter til generalkonferencen kun skulle kunne udnævnes af faglige organisationer, der var frie og uafhængige af deres regeringer. Fra arbejderrepræsentanternes side var der ingen, der udtrykkeligt talte for en statutændring. Flertallet af de i debatten deltagende regeringsrepræsentanter gav udtryk for den betydning, som de tillagde begge de nævnte grundlæggende principper, der, omend der var knyttet alvorlige problemer til deres gennemførelse, dog ikke nødvendigvis var uforenelige. Alene regeringsrepræsentanten for Formosa-Kina gik ind for den foreslåede statutændring.

II. Finansielle spørgsmål.

Hvert år nedsættes der på konferencen en finanskomité, hvis væsentligste opgave